

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: I. H., narozen „X“, resp. „X“,
státní příslušník Pákistánu,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2021, č. j. KRPU-142645-18/ČJ-2021-040022-SV-CV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, jež mu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 8. 2021, č. j. KRPU-142645-18/ČJ-2021-040022-SV-CV, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 19. 8. 2021 v 11:10 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalovaná vycházela ze zřetelně neaktuálních a nepoužitelných informací týkajících se okolností žalobcova vstupu na území České republiky v roce 2016 a nepřihlédla k aktuálnímu postoji žalobce ke své pobytové situaci a k jeho rozhodnutí se žalovanou spolupracovat a neporušovat české právní předpisy. Žalobce připomněl, že institut zvláštních opatření byl do zákona o pobytu cizinců zaveden při implementaci čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, (dále jen „návratová směrnice“). Příslušná ustanovení zákona proto podle žalobce musí být vykládána v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011. Žalovaná podle žalobce při zhodnocení jeho údajného úmyslu se skrývat opomněla, že žalobce dal jasně najevo, že na území České republiky setrval pouze proto, že se domníval, že jej k tomu opravňuje jeho poslední žádost o mezinárodní ochranu, a že jasně vyjádřil připravenost a ochotu ze schengenského prostoru vycestovat – koupit si letenku do Turecka. Žalobce podotkl, že žalovaná nedostatečně zohlednila, že v okamžiku zajištění neměl žádný motiv ve svém protiprávním jednání pokračovat. Žalovaná však žalobcovo vycestování zmařila. Podle žalobce lze s největší pravděpodobností předpokládat, že žalovaná ani nedisponovala rozumně podloženým předpokladem o možnosti reálného vyhoštění žalobce do Pákistánu, což je pro příslušné policejní orgány zcela nemožné. Uzavřel, že úvahy žalované jsou nesprávné a zavádějící.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření nesouhlasila s názorem žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zjevně nesprávné a zavádějící. Konstatovala, že na stranách 5 až 6 dostatečně, srozumitelně a individualizovaně odůvodnila, proč neužila zvláštní opatření za účelem vycestování a proč upřednostnila zajištění. Podle žalované šlo zejména o žalobcovu oslabenou důvěryhodnost spojenou s jeho neoprávněnou pobytovou minulostí, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nerespektování platných předpisů upravujících vstup a pobyt na území členských států Evropské unie, důvodné obavy, že nelegálně vycestuje do Německa a že nebude spolupracovat a plnit své povinnosti. Žalovaná dále upozornila na žalobcovu neochotu respektovat pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, a to opakovanými účelovými žádostmi o mezinárodní ochranu. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 19. 8. 2021 kontrolován policejní hlídkou dopravního inspektorátu Most, bylo zjištěno a ověřeno, že mu byl uložen trest vyhoštění, bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a je podezřelý z trestného činu podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a proto byl podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) v 11:10 hodin zadržen. Při zadržení měl žalobce u sebe hotovost ve výši 9 660 Kč. Po konzultaci s dozorcí státní zástupkyní byla věc podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu odevzdána žalované k projednání jiného správního deliktu. Poté byl žalobce v 14:24 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
7. Ve správním spisu je založeno rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2016, č. j. KRPU-233843-57/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 6. 12. 2016 a jímž byl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vyhoštěn z území České republiky s tím, že mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu tří let od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu, a k vycestování z území České republiky mu byla stanovena doba padesáti dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2019, č. j. KRPU-233843-99/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 9. 8. 2019, žalovaná podle § 100 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) obnovila řízení o žalobcově správním vyhoštění ukončené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zmíněným rozhodnutím ze dne 28. 11. 2016. V obnoveném řízení žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 5. 2020, č. j. KRPÚ-233843-138/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2021, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vyhostila žalobce z území České republiky s tím, že mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu tří let od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu, k vycestování z území České republiky mu stanovila dobu šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že neexistují důvody znemožňující žalobcovo vycestování, které je tudíž možné. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. CPR-25978-3/ČJ-2020-930310-V243, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2021, v řízení o žalobcově odvolání změnila rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2020 tak, že vypustila část textu ve výroku stanovujícím dobu k vycestování, aniž by však změnila délku této doby, a ve zbytku předmětné rozhodnutí potvrdila. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 7. 2021, č. j. MV-107497-2/OAM-2018, jímž bylo řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané dne 28. 6. 2021, zastaveno podle § 11a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to včetně doručení potvrzující doručení tohoto rozhodnutí žalobci do vlastních rukou dne 16. 7. 2021, kdy předmětné rozhodnutí nabylo právní moci.

8. Dne 20. 8. 2021 od 13:47 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2016, cílovou zemi neměl, hledal takovou, kde bude mít. Poznamenal, že zde pobýval nelegálně, proto dostal správní vyhoštění, čtyřikrát požádal o azyl, neboť v zemi původu je jeho život v ohrožení, a domníval se, že když podal žádost o azyl, je v České republice legálně. Pobýval zde nejprve v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, poté v Kostelci nad Černými lesy, v Karlových Varech a v Chomutově. Vysvětlil, že jiné datum narození („X“) v minulosti uváděl proto, že u sebe neměl cestovní doklad a spletl se. Doplnil, že o azyl žádal jen v České republice, udělen mu nebyl. Žalobce prohlásil, že si je vědom toho, že pobýváním v České republice bez platného povolení k pobytu porušuje české zákony. K dotazu na propadlou platnost cestovního pasu žalobce podotkl, že cestovní pasy vydává ambasáda v Německu a žalobce neměl žádné vízum, aby tam mohl vycestovat. Konstatoval, že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné rodinné vazby, ani osoby, ke kterým by citový vztah, a nemá ani žádné kulturní, společenské či ekonomické vazby či poměry navázané k České republice. V Pákistánu má žalobce rodinu, rodiče, sourozence, má k Pákistánu dobré vazby. V České republice žalobce pracoval v kebabu v Chomutově, ale teď již nikde nepracuje, požádal o povolení k pobytu na sloučení s družkou, ale když se rozešli, tak byla žádost zamítnuta. K dotazu na možná nebezpečí v Pákistánu žalobce uvedl, že tam někdo zabil člena parlamentu a oni si myslí, že to byl žalobce; měl za to, že mu ze strany úřadů nic nehrozí, spíše ze strany rodiny. Na otázku, zda má dostatek finančních prostředků k návratu do Pákistánu, žalobce odpověděl, že v současné době peníze nemá. Uzavřel, že si chce koupit letenku a odletět do Turecka.
9. Žalovaná si opatřila informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2021, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Pákistánu v srpnu 2021, a dne 20. 8. 2021 vydala napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že „*Policie [České republiky] je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*“
12. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince (kromě obecné poznámky o nerealizovatelnosti vyhoštění, kterou se soud bude zabývat níže) zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*“
14. Soud shledal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí ke každému z těchto čtyř zvláštních opatření za účelem vycestování jednotlivě vyjádřila a vysvětlila, proč není možné to které opatření v žalobcově případě použít. K prvnímu opatření uvedla, že žalobce sice označil svou současnou adresu, nicméně žalobce podle svého vyjádření v České republice již bydlel na více místech a samotné označení adresy neskýtá záruku, že se na ní bude též zdržovat a neodstěhuje se jinam, kde by se ukrýval. Žalovaná k tomu dále podotkla, že žalobce nemá navázány žádné vazby, nemá žádnou práci a z toho vyplývá, že nemá žádný vztah k současnému místu bydliště, navíc nemá na území České republiky povolen žádný pobyt a nedisponuje žádným cestovním dokladem. K druhému opatření žalovaná konstatovala, že složení finanční záruky není možné, neboť žalobce má menší množství finančních prostředků postačující jen pro jeho osobní potřebu a není schopen si prostředky zajistit jinak. Ke třetímu opatření žalovaná poznamenala, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, což je podloženo skutečností, že žalobce nectí zákony České republiky. Ke čtvrtému opatření žalovaná poznamenala, že se žalobce zdržuje na českém území neoprávněně, nemá zde žádný pobyt, při kontrole záměrně lhal policii o svém věku, tedy je zřejmé, že nerespektuje zákony České republiky a nebude respektovat ani zvláštní opatření daná zákonem. Žalovaná dále upozornila na to, že žalobce na území vědomě vstoupil a pobýval bez cestovního dokladu a víza, a zdůraznila, že nemůže dopustit, aby se na území České republiky nebo na území států schengenského prostoru svévolně pohybovaly osoby, které Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

by v případě úkrytu nemohla dohledat. Žalovaná poukázala také na to, že žalobce nedává záruku, že by dobrovolně vycestoval z území České republiky, neboť byl dne 10. 11. 2016 vrácen z Německa, kam cestoval ukrytý v nákladovém prostoru kamionu s tím, že jeho cílem tehdy byla Itálie. K aktuálnímu žalobcovu tvrzení, že hledal zemi, kde bude mít, žalovaná uvedla, že při cestě do Německa musel žalobce projít několika zeměmi, které se dají označit jako bezpečné. Dodala, že žalobce v minulosti uvedl, že úmyslně nerespektuje rozhodnutí, protože se nechce vrátit do své země původu, nicméně zároveň tvrdil, že má k Pákistánu dobré vazby, protože tam má své rodiče a sourozence. Z toho žalovaná dovodila, že žalobce často mění výpovědi, tedy je nespolehlivý a nedůvěryhodný.

15. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalovaná se otázkou, zda je možné žalobci uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování, velmi podrobně zabývala a své závěry srozumitelně vtělila do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. K námitce, že žalovaná při hodnocení žalobcova údajného úmyslu se skrývat opomněla, že dal jasně najevo, že na území České republiky setrval pouze proto, že se domníval, že jej k tomu opravňuje jeho poslední žádost o mezinárodní ochranu, soud připomíná, že řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 7. 2021, č. j. MV-107497-2/OAM-2018, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2021, tudíž nejpozději od tohoto data žalobce musel vědět, že jej předmětná žádost k ničemu neopravňuje a že tato jeho argumentace je zcela lichá. Žalobce tak byl podle názoru soudu povinen se řídit pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 28. 5. 2020 a ve lhůtě šedesáti dnů od jeho právní moci (dne 7. 5. 2021), tj. do 6. 7. 2021, vycestovat z území České republiky. I kdyby soud připustil, že tato lhůta po dobu řízení o žalobcově (již čtvrté!) žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 28. 6. 2021 neběžela, její konec by připadl na 25. 7. 2021, neboť v den podání předmětné žádosti zbývalo ze lhůty k vycestování již pouhých devět dnů, po jejichž přičtení k datu právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti (16. 7. 2021) připadá konec lhůty k vycestování z území České republiky právě na 25. 7. 2021. Soud zdůrazňuje, že žalobce svou povinnost stanovenou pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění nerespektoval a na území České republiky setrval i po uvedeném datu, ačkoli si byl podle svého vyjádření předneseného v řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění vědom toho, že pobýváním v České republice bez platného povolení k pobytu porušuje české zákony.
17. Soud proto shledal, že žalobce v době, kdy byl zadržen Policií České republiky, tj. dne 19. 8. 2021, pobýval na území České republiky vědomě nelegálně, a to bez platného cestovního dokladu (žalobce věděl, že jeho platnost skončila v únoru 2021, a o nový si ani nepožádal) a bez víza či povolení k pobytu (žádné nikdy nezískal), čímž zároveň vědomě porušoval české právní předpisy. Za dané situace, která zcela jednoznačně vypovídá o žalobcově aktuálním postoji k okolnostem jeho pobytu, není soudu zřejmé, jak by žalovaná mohla důvěřovat žalobcově údajné a ve správním řízení nijak výslovně neprojevené vůli spolupracovat a neporušovat české právní předpisy, když jeho bezprostředně předcházející jednání svědčilo o opaku. Popsané žalobcovo jednání, včetně uvádění dvou různých dat narození, přitom značně zpochybňuje žalobcovu důvěryhodnost a ukazuje, že závěry, které žalovaná dovodila z okolností žalobcova vstupu na území České republiky v roce 2016, jsou nadále aktuální. Podle názoru soudu tak není dán žádný důvod, který by žalované jakkoli bránil v tom, aby předmětná zjištění zohlednila; ostatně ani sám žalobce žádný takový konkrétní důvod údajné nepoužitelnosti těchto informací v žalobě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ani ve správním řízení neuvedl. Nelze popřít, že žalobce poskytl žalované součinnost při podání vysvětlení a na pokládané otázky se snažil odpovědět, nicméně samotná součinnost a nerozporování možnosti vycestovat nejsou podle názoru soudu způsobilé odstranit existující pochybnosti o žalobcově věrohodnosti.

18. S ohledem na žalobcovu nedůvěryhodnost, na kterou žalovaná zcela správně v napadeném rozhodnutí poukázala, považuje soud za irelevantní žalobcovo tvrzení, že v okamžiku zajištění neměl žádný motiv ve svém protiprávním jednání pokračovat. Podle názoru soudu je totiž podstatné především to, že kdyby nedošlo k žalobcovu zadržení dne 19. 8. 2021, žalobce by s velkou pravděpodobností ve svém protiprávním jednání (nelegální pobyt na území, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění) pokračoval, když zcela nic nesvědčí o opaku. Zmíněnou nedůvěryhodnost žalobce pak soud pokládá i za dostatečný důvod k tomu, aby neuvěřil žalobcovu tvrzení, že by dobrovolně vycestoval do Turecka. Skutečnost, že žalovaná touto nedůvěryhodností argumentovala, tak podle názoru soudu představuje dostatečnou reakci na žalobcovo tvrzení, že si chce koupit letenku a odletět do Turecka, byť to žalovaná výslovně neuvedla. Soud k tomu dodává, že žalobce by sám bez platného cestovního dokladu do Turecka ani vycestovat nemohl, tudíž jeho tvrzení, že žalovaná jeho vycestování zmařila, je zcela neopodstatněné.
19. Žalobci lze přisvědčit v tom, že institut zvláštních opatření byl do zákona o pobytu cizinců zaveden při implementaci čl. 15 návratové směrnice, a že příslušná ustanovení zákona proto musí být vykládána v souladu se smyslem, cíli a požadavky této směrnice. To ostatně vyplývá i ze žalobcem zmiňovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, publ. pod č. 2641/2012 Sb. NSS. Požadavky vyjádřené v těchto rozsudcích však žalovaná podle názoru zdejšího soudu řádně splnila, neboť při rozhodování o zajištění žalobce náležitě zvážila, zda nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a své závěry učinila součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Lze tedy shrnout, že žalobcem uváděné skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že žalobce vědomě nelegálně (bez cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu) pobýval na území České republiky a nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, což společně s jeho nedůvěryhodností plynoucí z uvádění dvou různých dat narození a z okolností jeho zadržení v listopadu 2016 a při neexistenci jakýchkoli vazeb k České republice zakládajících alespoň minimální jistotu, že bude pobývat na určitém konkrétním místě a hlásit se policii, vyvolává oprávněné pochybnosti o účinnosti zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců. Zvláštní opatření podle písmene b) předmětného ustanovení pak nebylo realizovatelné z důvodu nedostatečnosti žalobcových finančních prostředků. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování proto podle názoru soudu v žalobcově případě rozhodně nepostačuje. Soud tudíž dospěl k závěru, že námitka žalobce, že posouzení nemožnosti uložení zvláštních opatření je zjevně nesprávné a zavádějící, je naprosto nedůvodná.
21. Soud připomíná, že nelze opomíjet účel zajištění, kterým je zabezpečení řádného průběhu řízení o správním vyhoštění a jeho následné realizace, resp. v žalobcově případě toliko vlastní realizace dříve pravomocně uloženého správního vyhoštění. Pokud k dosažení uvedeného účelu nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření a jsou-li splněny i další podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna cizince zajistit. Zároveň nelze opomíjet, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem a vízem, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tudíž by nemohl legálně pobývat na území České republiky, ani Evropskou unii legálně opustit, i kdyby na to měl dostatek finančních prostředků. Žalovaná coby správní orgán přitom není oprávněna dopustit, aby se na území České republiky (schengenského prostoru) svévolně pohybovaly osoby, které nedisponují platným cestovním dokladem a vízem, tudíž jsou veškeré úvahy žalobce ohledně možnosti užití zvláštních opatření za účelem vycestování zcela irrelevantní, když tato opatření ze všech výše uvedených důvodů nejsou prakticky realizovatelná. Za situace, kdy skutkové okolnosti žalobcova případu absolutně vylučují možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobce žalobou napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní.

22. K námitce, že lze s největší pravděpodobností předpokládat, že žalovaná ani nedisponovala rozumně podloženým předpokladem o možnosti reálného vyhoštění žalobce do Pákistánu, což je pro příslušné policejní orgány zcela nemožné, soud konstatuje, že jde o blíže skutkově neupřesněnou spekulaci, která nemá kvalitu žalobního bodu. Žalobce totiž nijak nespecifikoval, v čem by měla údajná nerealizovatelnost správního vyhoštění spočívat. Soudu přitom nepřisluší domýšlet si žalobcem neuplatněné argumenty, proto soud k uvedené obecné námitce toliko obecně odkazuje na strany 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění zabývala. Žalovaná uvedla, že žalobcovo tvrzení, že se obává o svůj život, považuje za smyšlené a čistě účelové, aby zabránil svému návratu do vlasti, když v roce 2016 žalobce jako důvody odchodu z Pákistánu označil pouze to, že nemá práci a peníze, tedy výlučně důvody ekonomické. Žalovaná dále popsala jednotlivé kroky, které je třeba v rámci realizace správního vyhoštění uskutečnit (získání cestovního dokladu trvající čtyřicet až šedesát dnů, obstarání přepravních dokladů, letenky a komunikace o vzetí cizince zpět trvající třicet dnů), a uzavřela, že stanovená doba trvání zajištění v délce devadesáti dnů je přiměřená. Pákistán je podle žalované dlouhodobě stabilní, bez válečného konfliktu či vnitřního ozbrojeného konfliktu, tedy s ohledem na získané informace o bezpečnostní a politické situaci v Pákistánu vyhodnotila žalovaná realizaci žalobcova správního vyhoštění jako možnou (reálnou), když ani z jeho výpovědi nevyplynula žádná objektivní překážka, pro kterou by nebylo možné vydat rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění a následně je realizovat. Tuto argumentaci žalované pokládá soud za dostatečnou, logickou a ze strany žalobce nijak relevantně nezpochybněnou, proto se danou problematikou podrobněji nezabýval.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2021, č. j. 41 A 7/2021-18, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. října 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.